

Khi Thần Tượng Ác Quỷ Yêu Lấy Một Thiên Thần

Contents

Khi Thần Tượng Ác Quỷ Yêu Lấy Một Thiên Thần	1
1. Chương 1: Thử Thách Gian Nan - Nô Lệ Cứng Đầu Chẳng Hiểu Chuyện (1)	1
2. Chương 2: Thử Thách Gian Nan - Nô Lệ Cứng Đầu Chẳng Hiểu Chuyện (2)	3
3. Chương 3: Nô Lệ, Nằm Xuống Ngay! Tôi Ngủ Với Cô	4
4. Chương 4: Cãi Vả	5
5. Chương 5: Rắc Rối	6
6. Chương 6: Ấu Đả	7
7. Chương 7: Úi!!!! Thầy Giáo	7
8. Chương 8: Vì Ai??	8
9. Chương 9: Quan Tâm ?	9
10. Chương 10: Đi Chơi	10
11. Chương 11: Giấm Chua => Thích	11
12. Chương 12: Lỡ Thích	12
13. Chương 13: Kế Hoạch	12
14. Chương 14: Tuần Yêu	13
15. Chương 15: Đồng Ý	14
16. Chương 16: Từ Chối	14
17. Chương 17: Đám Cưới (kết)	16

Khi Thần Tượng Ác Quỷ Yêu Lấy Một Thiên Thần

Giới thiệu

Trong thế giới này có 3 tộc tồn tại. Đó là ác quỷ nơi địa ngục, thiên thần chốn thiên đàng và con người ở dưới trần gian

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-than-tuong-ac-quy-yeu-lay-mot-thien-than>

1. Chương 1: Thử Thách Gian Nan - Nô Lệ Cứng Đầu Chẳng Hiểu Chuyện (1)

Tại tầng thứ 18 của địa ngục, nơi các vị thần tối cao đang bàn hợp về việc quyết định người thừa kế ngôi hoàng đế của dòng tộc Ác quỷ lạnh lẽo này. Hoàng đế của họ là một người nhìn bề ngoài có vẻ trẻ trung nhưng bên trong thì đã 10001 tuổi thọ rồi. Hiện giờ, ông đang gặp phải một vấn đề về sức mạnh cũng như sức lực của mình nên ông cần chọn ra một trong ba đứa con trai cùng cô con gái duy nhất của mình để kế ngôi.

Đệ nhất Mặc Khanh (Hoàng tử cả): Một con người sống khá là vui vẻ, vô tư nhìn vào đời người. Đẹp trai, tài năng vô biên, sử dụng phép thuật cao như cơm bữa chỉ vì... giận ở khắp phòng. Nhưng ai mà dám phản bội

hay nở lòng sinh ám hại anh thì chỉ có một con đường đó chính là CHẾT. Họ sẽ được phép chọn chết toàn thân hay là chết không toàn thân toàn xác. Anh coi đó như là một chút quà để cảm ơn họ vì thời gian qua.

Điệp Thẩm (Nhị hoàng tử): Một con người khá lạnh lẽo nhưng bên trong vô cùng nhoi. Tại trần gian, cậu là một thần tượng được sự chú ý rất có sức ảnh hưởng lớn từ người thường. Tuy là sở hữu vẻ đẹp chết người dù chỉ nhìn chưa đến 10s nhưng cậu thì thua xa anh hai.

Điệp Tử Du (Tam hoàng tử): Một hoàng tử tính cách khá trẻ con nhưng sắc đẹp thì chẳng kém cạnh hai anh mình. Là anh trai của cô em gái song sinh, đồng thời là tam công chúa.

Điệp Tâm Yên (Tam công chúa): Cô em gái song sinh của Tam hoàng tử. Vô cùng ngây thơ nhưng đó chỉ là cái vỏ bọc chứ đầu óc nhỏ đen tối lắm. Toàn chứa mấy cái cảnh ABCZYD thôi. Suy nghĩ chính chắn hơn anh trai song sinh nên rất được nhiều đứa con trai có ý dòm ngó.

Ông ngồi trên chiếc ngai vàng của mình, trên tay có ly rượu vang, thật ra là rượu máu. Ông nhìn bốn đứa con của mình, phân vân không biết chọn ai. Ông mấp máy môi, rồi một lát sau ông lại cười. Một nụ cười rạng rỡ như con mực đen, bảo:

- Hôm nay, ta gọi các con ra đây cũng là vì một lí do rất khó nói mong các con đừng chen ngang!

Yết bị á khẩu CMNR với cái câu nói luôn. Nhớ lại vài năm trước, và cũng trong một ngày họp gần đây. Khi ông đang nói giữa chừng thì bỗng ông ho vài cái và câu bị ngắt quãng, một giọng nói vang lên, chen ngang tiếng ho khô khan của ông:

-Thưa cha, cha nói tiếp đi! Sao lại dừng giữa chừng mà ho như thế ạ!?

Đó chính là tiếng của Tam công chúa. Nhỏ vì muốn xua tan bầu không khí nặng nề rơi vào tình trạng cũng như cấp độ báo độ trầm trọng nên lợi dụng thời cơ, lên tiếng tí cho vui. Chợt hồi nãy đến giờ, ngồi nghe cha phổ biến kế hoạch mà xém ngủ gật. Chưa được lên tiếng câu nào thấy ngứa họng, ngứa miệng nhiều lắm. Tam hoàng tử nghe cô em gái song sinh nói vậy, cũng phì cười. Giả bộ ngại ngừng đến phát ơn, tiếp câu:

-Đúng đó cha. Tâm Yên nói vô cùng đúng. Nhưng mà nếu cha có muốn... xả một tí “hương thơm” nồng nàn ra ngoài thì cứ việc. Chúng con không ngại đứng cười đầu ạ.

Ông á khẩu, các đại thần tộc bật cười thành tiếng. Có vài người đang nhâm nhi ly rượu thì “Phụt”. Rượu bắn ra ngoài, tung toé trên bàn. Ông giận cho chín mặt. Từ đó đến nay, ông luôn phải cẩn thận với mấy đứa con rất chi “thương” cha của chúng. Nhưng lần nào cũng bị chúng làm cho bẽ mặt trước các đại thần, không lần nào là tránh khỏi những trò tai quái của chúng.

Nhưng hôm nay thì lạ à ghen. Thằng nào thằng nấy im như tờ giấy, dèch mở miệng chọc ông. Có vẻ như chúng đã biết mục đích đại sự của hôm nay. Ông thở phào nhẹ nhõm. Thế mới biết, ai cũng có một nỗi sợ hãi của riêng mình, ngay cả đáng tối cao như ông đây cũng vậy. Ông nói tiếp câu hỏi này:

-Ta muốn chọn ra người để tiếp quản dòng tộc này. Nhưng chẳng biết chọn ai. Vì vậy ta cần phải đem ra thử thách. Đó là phải khiến nô lệ đã kí hiệp ước với các con phải yêu các con nhưng tuyệt đối các con không được yêu lại. Riêng Tâm Yên thì nếu thích con có thể tham gia cùng các anh còn nếu không thì con có thể đi theo giám sát cũng như báo cáo lại cho ta. Con thấy sao?

Tâm Yên lấy tay xoa cằm ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ. Nhỏ “À” lên một cái rồi vui vẻ thưa:

-Dạ. Thưa cha, nếu như được tham gia cùng các anh thì con vô cùng hạnh phúc cũng như là thú vị. Nhưng... nó rất là khổ, chỉ dành cho đáng nam nhi thôi nên cho con xin rút, đi theo giám sát mấy ảnh xem mấy anh con có làm điều gì biến thái, dè xòm không ạ!

Mấy anh nhỏ há hốc miệng. Ngắm chửi rửa thậm tệ đứa em gái thân yêu của mình. Không ngờ được nhỏ lại là một đứa em thay mặt cách lòng, dối dạ nhanh như vết cắt vừa lia qua vậy. Bọn cậu khóc thầm cho số phận đen đủi của mình. Thật sự là rất khó để có thể khiến một Thiên thần yêu một Ác quỷ vì họ là kẻ thù mặc dù có đôi người là nô lệ Ác quỷ.

Tuy rất đẹp trai nhưng Thiên thần đâu có phải là dạng vừa. Họ có thể dễ dàng thoát khỏi mị lực của mấy soái ca Ác quỷ. Chỉ riêng người thường là không sao. Thấy khó chưa!? Nếu không hoàn thành hoặc hoàn thành nhiệm vụ thử thách muộn thì sẵn sàng chuẩn bị tinh thần... để lau dọn tổng cộng 199994372 phòng

vệ sinh của 18 tầng địa ngục.

2. Chương 2: Thử Thách Gian Nan - Nô Lệ Cứng Đầu Chẳng Hiểu Chuyện (2)

Sau cuộc họp đó, cả ba chàng hoàng tử được dùng phép thuật dịch chuyển không gian tức thời để đến trần gian, nơi mà các nô lệ Thiên thần của họ đang sống chung với con người. Tâm Yên vì tò mò nên nhỏ đi theo anh hai trước sau đó mới tạt qua anh ba để phá hoại những phút giây yên bình của cậu.

- Xin chào mọi người, tôi tên là Nguyễn Lê. Hôm nay tôi sẽ thay trọng trách hướng dẫn các bạn đi tham quan ngôi trường thân yêu của tôi. Đi thôi nào!

Người đang phát ra những tiếng nói đó chính là cô. Hiện giờ cô đã là sinh viên năm ba của trường Đại học Hạ Viên rồi. Cô học khoa du lịch nên hôm nay cô có một buổi kiểm tra thực hành để trở thành hướng dẫn viên du lịch.

Kết quả của buổi kiểm tra này thật sự không như cô mong đợi. Rảo bước ra về với tâm trạng hụt hẫng. Bỗng cô lại nghĩ đến mẹ lúc biết được con điểm này chắc cô phải cắn lưỡi tự tử luôn.

Cô thở dài. Cô không biết phải làm như thế nào đây nữa. Vò đầu bứt tai thì bỗng có một cái gì vô cùng nặng đè lên người cô. Cô nằm dưới còn sinh vật kia nằm trên. Mùi hương bạc hà lan tỏa ra khiến cô vô cùng dễ chịu. Cô dần mở mắt. Và đứng trước cô bây giờ đó chính là một chàng trai khôi ngô tuấn tú.

Cô hú hồn, cứ tưởng con rắn con rết nào đấy chứ! Cô nhẹ nhàng tình cảm đẩy cậu ta ra khiến cậu được một cơ hội hiếm có để được hôn đất mẹ. Cô phúi bụi trên người rồi kéo tay cậu lên, hỏi:

- Có sao không? Để tôi đưa đi bệnh viện.

Cậu đang ú ớ định mở lời thì bị cô cắt ngang:

- Chắc là không sao đâu. Khỏi cần đi hè! Vậy thôi coi như không có chuyện gì xảy ra nha.

Song, cô đi một mạch về tới nhà. Cậu để ý cô. Đúng là nô lệ của cậu rồi. Cậu liến tàng hình thân mình lại, bung ra đôi cánh màu đen của mình và bay đi đến nhà cô trước khi cô kịp về tới nơi.

Về đến nhà, cô rũ rượi nhìn mẹ cô đang đứng đợi ngoài cửa, cô mở lời thông báo:

- Con xin lỗi. Bài kiểm tra hôm nay con làm được thấp điểm.

Ấy vậy mà mẹ cô chẳng giống mọi khi. Bà vô cùng dịu dàng với cô. Kéo tay cô vào nhà. Mùi bánh kem thơm phức khiến cô ngất ngây con gà tây. Chạm một bước vào phòng khách thì cô mới nhận ra rằng nhà có khách và khách là chàng trai hồi nãy mà cô đụng phải. Chẳng lẽ đến đòi bồi thương sao. Cậu ta là người đụng cô trước mà.

Mẹ cô bước vào. Tay cầm bánh kem, vội đưa cho cậu rồi bà nói:

- Lê à! Xin giới thiệu với con. Đây là Điệp Thẩm, ca sĩ thần tượng của mẹ. Ấy nhầm, của giới showbiz. Với lại, trong thời gian tới đâu cậu ấy sẽ là chủ nhân của con.

Cô đang húp một miếng trà thì nghe như sét đánh ngang tai. Cô nuốt nước bọt ừng ực. Vậy thì còn gì là giấc mơ của Lâm học trưởng của cô nữa. Cô tuyệt vọng rõ ràng, lắp bắp hỏi lại:

- Có thật không hả mẹ? Đừng đùa con đấy!

Bà gật đầu đinh ninh. Hèn gì hôm nay bà chả giống mọi ngày. Mặt cứ tí ta tí tởn thế nào ấy hóa ra là vì con gái sắp đi làm nô lệ người ta làm bà vui. Cô nảo nề, không rằng một câu. Mặc nguyên bộ đồ đồng phục ra ngoài bờ hồ hóng gió cho tâm tình tốt hơn.

3. Chương 3: Nô Lệ, Nằm Xuống Ngay! Tôi Ngủ Với Cô

Đạo quanh bờ hồ, sương đêm nhẹ nhẹ phủ vào cô khiến cô cảm thấy lạnh lạnh. Cô lấy tay ôm người lại cho đỡ lạnh, mắt nhìn lên bầu trời cao. Cô thơ thẩn suy nghĩ. Tại sao cô phải làm nô lệ của cậu nhỉ? Đó là cái hiệp ước của ông bà tổ tiên dòng họ nhà cô mà. Sao cứ phải lòi cô vào thế nhỉ?

Bỗng cô cảm giác thấy một bàn tay rắn chắc vỗ nhẹ vào vai mình. Vốn trong người mang máu nhà võ lại cộng thêm cái chức thiên thần nên sức khỏe cô vô biên, như trâu như bò. Học thể võ nào là nhớ hết thể võ ấy và làm lại rất tốt. Cô nhanh chóng nắm chặt bàn tay lại thành nắm đấm vào bụng cái người bí ẩn chẳng rõ là ai kia.

Một tiếng ” hự ” phát ra. Cũng là lúc cô mới biết ra cái danh tính bí ẩn của người đó.

- Nguyễn Lê, em làm gì vậy hả? Là anh đây mà! Học trưởng Đình Quang.

Tiếng nói ấy phát ra từ một chàng trai có khuôn mặt khá là khôi ngô tuấn tú. Ánh mắt dịu dàng. Sống mũi cao càng khiến anh ta trở nên đẹp vô biên, đẹp triền miên, đẹp đến nỗi khó tả hết. Một đôi kính cũng không kém phần xấu xí lại được đặt trên đôi mắt quyền rũ kia khiến bao nhiêu cô gái cũng phải ghen tị với đôi kính đó =.=

Cô phát hoảng, lửa thẹn bắn ra tứ phía, tóe vào không trung. Cô cuống cuống xin lỗi:

- Ô.. Họ..c trưởng. Em.. xi..n lỗi. em không... biế..t!

Người kia không nói gì, nở nụ cười hiền từ như Phật, như tiên như bụt như cái gì nữa thì tác giả Yết đây chẳng biết. Lấy bàn tay kia đặt lên cái đầu cứng như 2 chục gang thép ghép lại của cô xoa. Ghé sát mặt mình vào mặt cô khiến cô đỏ lựng lên, anh nói:

- Không sao. Xin lỗi vì đã làm em sợ.

- Dạ... dạ.

Cô lúng túng đáp lại. Rồi cả hai lại dạo mát cùng nhau. Tám bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất, tứ phương tám phía, đầu đầu cũng nói được. Từ vấn đề tình cảm bay sang học hành, lượn qua nạn xã hội lại nấn lại bên khung cảnh quê hương.

Đến 10 giờ, cô tạm biệt anh về nhà. Lòng luyến lưu luyến nhưng cô vẫn phải lết xác mà về. Vừa mới bước chân vào, thấy phòng tối om không lấy bóng người thì cô với tay đến công tắc bật đèn lên, hú hồn hí vía cô hét toáng:

- Ma ma. Người mau rút khỏi đây!AAAAA

Một bóng người hiện ra trước mắt. Cậu chính là ma đó. Ma trong cái ánh nhìn chưa phân biệt ai ra ai của cô. Cậu thờ ơ đáp:

- Ma cái đầu nhà cô. Tôi đây đẹp trai soái ca ga lăng cute như vậy mà cô nhìn tôi là ma à.

Bấy giờ cô mới vỡ lẽ ra. Thở dài thườn thượt đáp lại:

- Ai bảo anh dọa tôi chứ bộ! Bất thành linh xuất hiện trước mắt tôi như vậy bảo sao tôi không sợ cho nổi! Thôi, tôi lên phòng đi ngủ. Không thềm để ý tới anh nữa.

- Nhưng trời tối rồi, sao tôi về được.

- Liên quan tới tôi chắc.

- Tất nhiên là liên quan 100% rồi. Tôi là chủ của cô mà lị.

- Vậy thì ở lại nhà tôi mà ngủ. Tôi về phòng đây. Bái bai.

Cô thật sự rất buồn ngủ, cất bước lên phòng. Nhưng mỗi một bước cô đi thì lại có cảm giác như ai đó đi theo. Đến khi mở cửa phòng ra. Cô bước vào thì lấy làm ngạc nhiên khi cậu lại theo cô vào phòng. Cô căng mắt hỏi:

- Anh vào đây làm gì?

- Ngủ chứ sao!? >.

Cậu trả lời ngắn cùn với cô nhưng cũng đủ để cô tức hộc máu. Cô chân bịch vào sàn nhà, ra giọng đe dọa:

- Phòng tôi mà! Khôn hồn thì biến.

- Nhưng tôi là chủ cô. Tôi thích nằm đâu trong nhà cô thì mặc tôi. Cứ để tôi tự nhiên có phải hay hơn không.

- Anh... anh. Hừ, không thèm cãi anh nữa.

Nói rồi, cô ôm lấy chiếc gối và một cái chăn định chạy ra phòng khác ngủ thì liền bị cậu giữ lại. Cậu nói:

- Nô lệ nằm xuống ngay! Tôi ngủ với cô.

- Gì??

- Tôi ngủ với cô.

Rồi lòi cô nằm bẹp dí giữa giường. Dang hai tay ôm lấy người cô, nhắm mắt ngủ.

Không hiểu sao, lúc này cô lại không đẩy cậu ra mà cứ mặc cho cậu ôm cô bất động. Lúc này, cô cảm thấy vô cùng bình yên, cô chỉ muốn như vậy mãi. Một lát sau thì cô cũng thiếp đi theo cậu. Cánh tay cô từ lúc nào đã ôm lại cậu cũng không hề biết. Cứ thế, cô chìm thật sâu vào trong giấc ngủ, vùi đầu vào ngực cậu ngoan ngoãn không cự quấy.

4. Chương 4: Cái Vã

Khi cô đã chìm vào giấc ngủ từ lúc nào, đôi mắt của cậu từ từ mở ra. Cậu nhìn cô. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp hồng hào kia đang ngủ say. Hàng mi dài cong vút, đôi môi đỏ thắm như quyến rũ cậu, mái tóc mượt mà được buông xõa ra. Đặc biệt nhất là mùi hương trên người cô. Mùi hương dịu nhẹ của hương hoa nhài. Mùi hương rất quen thuộc, quen thuộc đến lạ kì! Nó khiến cậu mê mẩn. Như rằng cô và cậu đã từng gặp nhau ở đâu đó.

Rồi dần dần, trong khoảng không tĩnh lặng kia, tiếng chuông gió phát ra trước cửa như ru đang ru cậu vào những giấc mơ. Không hiểu sao, cậu không thể làm chủ được hành động của mình. Cậu nhóm người lên, hôn nhẹ vào trán cô. Thế mà cô lại cười mới ghê! Khiến cậu cũng nở nụ cười theo. Cả hai như đôi vợ chồng son mới cưới, chỉ thiếu động phòng thôi à! Họ ôm nhau ngủ mà không hay biết trời biết đất đến sáng hôm sau.

Khi vừa lim dim hai con mắt tỉnh dậy, hai con sâu ngái ngủ của chúng ta đã thi nhau “Hát” vang một khoảng gian phòng :

- AAAAAAAAAAAAA. Anh làm gì ở trên giường tôi vậy ? Cút! Cút ngay! Biến ngay khỏi giường tôi. __ Cô hét lên ngay sau khi vừa chứng kiến cận cảnh gương mặt của một thần tượng có thân phận là ác quỷ. Tiếng hét của cô thật có mị lực lớn. Chim nghe, chết tươi. Cóc nghe, thủng bụng. Chó nghe, sủa như điên. Còn cậu nghe thì xém thủng màng nhĩ. Như một thói quen cơ bản của con người, cậu cũng hét lên nốt, giống kiểu hét theo phong trào khỏi bị lạc loài :

- AAAAAAAAAAAAA. Trời ơi, con quỷ nào đang talk vậy ? À không, phải là shout chứ!

Cô vừa nghe thấy thì ngay lập tức hai con mắt đã chuyển sang màu đỏ ngầu. Giáng cho cậu ngay một cái đập. Vừa dùng bạo lực cô vừa lên mặt dạy đời :

- À há! Đếch biết gì thì cầm mồm ngậm miệng lại giùm mẹ cái! Mẹ mày đây chưa chửi cho mặt bị nhão ra thì thôi. Tốt nhất nên biết điều đi. Không thì bà cho cái tai mày bị văng ra khỏi gương mặt cơ thể mày luôn đó.

Cậu cũng đâu phải dạng vừa. Nở nụ cười nửa miệng trên môi. Cậu nhanh tay lẹ chân nắm lấy bàn tay cô kéo xuống, sà vào lòng cậu. Ghé sát mặt và thì thầm vào tai cô :

- Hihi. Cô quên rồi hay sao? Từ giờ tôi sẽ là chủ nhân của cô nên cô không được phép xúc phạm tôi. Vả lại, chưa chắc gì cô đã khiến cái tôi rời khỏi tôi đâu! Tôi biết mà, gan cô đâu lớn như vậy. Nhân tiện nói luôn, tôi qua không phải tôi tự mò lên đâu nha! Có cô cho phép đằng hoàng đó.

Từng dòng kí ức về tối hôm qua được cái óc của cô khai quật lại. Đúng là cô và cậu đã ngủ với nhau nhưng... đó là cậu ép buộc cô chứ bộ! Đâu phải cô cho phép đâu. Đang định cãi lại thì bỗng tiếng mẹ cô vọng lên :

- Hai đứa làm gì mãi trên đó mà ồn ào quá vậy! Đáng răng rửa mặt xuống ăn sáng để đi học nè! Hiện giờ đã sắp trễ học rồi đó!

Thế là vì sắp trễ học nên cô không buồn cãi nhau với cậu. Phi thẳng vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân rồi bước xuống nhà. Ăn sáng một cách cấp tốc và cùng chiếc xe bay như tên lửa đến trường. Còn cậu ư ? Hôm qua cậu mới đến đây nên chưa nhập thủ tục đi học được nên hôm nay cậu mới cùng với mẹ cô đến trường làm thủ tục xin vào học. Hứa hẹn sẽ là một bi kịch ập lên đầu cô ngay sau khi cậu bước chân vào ngôi trường. Ahihi.

5. Chương 5: Rắc Rối

Khi tiếng chuông báo hiệu cho bữa học kết thúc, học sinh nườm nượp đổ ra căn tin. Và cô cũng không phải là trường hợp ngoại lệ. Cô đi xuống căn tin cùng Vân, nhỏ bạn thân của cô. Trái ngược lại với cô, Vân là một người nhút nhát, rụt rè. Lúc nào cũng bị mấy đứa chảnh chọe bắt nạt khiến cô lúc nào cũng phải đứng ra can thiệp.

Đang đi xuống căn tin thì từ đâu xuất hiện mấy đứa con gái chuyên ăn hiếp học sinh mới đến ngáng đường. Cô chột lườm qua người bọn nó. Chúng cũng chẳng đông cho lắm, có vài đứa thôi à! Chỉ số lượng có 10 thôi mà. Đối với cô, 1 phút cũng đủ để xử lí hết đám này. Nhưng đây là trường học nên cô không thể động thủ với bọn chúng được. Thế nên cô đành khoanh tay chờ cho chúng định làm gì rồi sẽ tính tiếp.

Nhỏ Vân nhìn vẻ mặt cũng rất sợ hãi. Sợ đến mặt trắng bệch, không cất lấy giọt máu nào. Đó là cô không biết đấy thôi chứ bọn này nổi tiếng lắm, e là cô đâu không lại đâu! Chỉ cần cô làm trầy mặt bọn chúng một tí thôi thì ngay lập tức ngày hôm sau cô phải sẵn sàng để xách va li cút ra khỏi trường.

Cô vẫn nhờn nhờ đứng khoanh tay nhìn khiến bọn chúng có phần tức giận. Một đứa thấy tức quá, ả liền vơ lấy chiếc dép phi thẳng vào người cô nhưng lại không trúng. Tuy là không trúng nhưng cô lấy làm bực mình. Nhặt lấy chiếc dép kia, đi lại về phía cửa sổ, thông thả cho nó rơi từ tầng ba của dãy căn tin bay xuống chiếc hồ bên cạnh.

Ả ta há hốc mồm, mắt đỏ sừng sực. Tiến nhanh về phía cô định tát cô một cái thì nhanh chóng bị bàn tay của cô giữ lại.

-Cút đi! Mày không phải là đối thủ của tao.

Ả ta ghen lời. À không, cạn lời mới đúng:

-Mày...Mày. ĐỘI đó! Chiều nay, đúng 4 giờ hẹn gặp tại sân sau trường. Ha ha, đừng đắc ý. Mày sẽ bị chị Hai đè bẹp thôi.

Cô chẳng thèm nhìn lấy ả ta, trả lời một cách dứt khoát:

-CHưa chắc!

6. Chương 6: Ấu Đả

Chiều buông xuống, tiếng chuông lại reo lên. Cả lớp học nhốn nháo ào ạt ra về. Cô vẫn bình thản. Có thể nói là bình thản hơn bao giờ hết. Tuy nhiên, nhỏ Vân lại ngược lại. Khuôn mặt nhỏ hiện lên rõ rệt là nhỏ đang sợ, sợ vô cùng. Nhỏ e dè, giọng có phần run tiển về phía cô:

-Này, mà có đi không?

-Mày tưởng tao sợ chúng chắc. Tao đi, xem chúng làm được gì tao.

-Mày..... _Nhỏ Vân cạ lời. Sao nhỏ thấy lo lắng vô cùng. Nhìn bóng lưng của cô dần khuất xa, nhỏ cảm thấy bất an.

Tại sân sau, một đám nữ sinh đứng vây lại. Cô cảm thấy vô cùng khinh loại đó, nhếch mép cười. Nụ cười đó đã khiến ả lúc sáng phát hiện ra. ả lên tiếng:

-Hứ. Mày cười cái đéo gì vậy? Chị hai, lên đi chị.

Một con ả khác bước ra. ả là Hạ Trâm. ả ta đẹp girl hơn tất cả. Là một hot girl có tiếng của trường, lại là học sinh ngoan của thầy cô khiến cô có phần bất ngờ.

ả giờ tay ra dấu hiệu cho bọn chúng lên cùng một lúc. Tức thì, cả đám xúm lại định đánh hội đồng. Nhưng cô đâu thể để bọn chúng toại nguyện. Dù gì cũng là đại ca của cả cái trường này. Mặc mớ gì mà phải ngưng tay với mấy bọn cầu huyết như vậy.

Chưa đầy 5p, y như thường lệ, cô đã hạ gục hết tất cả. Ánh mắt cô tóe lên tia lửa nhìn ả. Hạ Trâm buông lời:

-Ha ha. Nguyễn Lê ak! Thật không ngờ đó nha~~ Cô đánh giỏi thật đấy!

-Chị đây đểch cần cái miệng chó má của mày khen. Chị đủ bik chị đẹp rồi. _Cô trả lời.

-Thôi được rồi. Không cãi nữa, vào vấn đề chính. Đấu với tôi nào! Chấp nhận ko? _ả hỏi.

-Tất nhiên là được. Đây đểch sợ!

7. Chương 7: Úi!!!! Thầy Giáo

Hai con người, hai bộ dạng khác nhau. Một người thì mắt chẳng một tí động đậy nhìn người phía trước. Người kia thì lại khác. ả ta cười ha hả như mới đạt được điều gì đó.

Rồi Hạ Trâm nhanh như chớp giơ bàn tay của mình ra thủ thành nắm đấm tiến tới tấn công vào Nguyễn Lê.

-Hừ. Tưởng như vậy là có thể hạ gục được tôi sao! Ngốc nghếch

-Hành lang lớp học dãy nhà tầng 3 sao mà hôm nay đông người quá vậy mà! ả mà, mày định bỏ tao chạy đi đâu đấy? _Một cô gái bình thường hỏi đứa bạn bên cạnh mà không hề hay biết về sự việc gì đang xảy ra.

Nhỏ bên kia thấy bạn mình ngốc quá! Liền lấy cái tay cốc lên đầu bạn một cái đau điếng. Miệng chu lên mà gắt:

-Mày! Mày! Mày không biết à! Hôm nay trường ta có thầy giáo mới. Cực kỳ soái à lun. Đặc biệt thầy ấy còn..là Idol của tao.

Nói đến mà mắt nhỏ sáng như sao. Muốn bay lên tận 9 tầng mây xa tít trên kia. Rồi bỗng xuất hiện ngay phía bên cạnh nhỏ là một khuôn mặt hoàn mỹ.

-Gượng đã. Đó chẳng phải..chẳng phải là Diệp Thẩm hay sao? Ôi mẹ ơi, con die đây. My Idol của con ở trước mặt con kia! __Nhỏ kia thấy hình ảnh của cậu đang ở trước mặt mình thì vui đến nỗi chết cũng toại nguyện.

Cậu chỉ mỉm cười, tiến lại về phía cô bé. Đưa tay lên xoa đầu nhỏ:

-Không phải là Idol nữa. Từ nay sẽ là thầy giáo của em.

Nhỏ kia đỏ bừng mặt, đỏ hơn cả trái cà chua chín. Nhưng sau một thời gian ngắn, cậu cũng dần rút chân đi kiếm cô. Cậu thật sự muốn tạo bất ngờ cho cô à ghen. Hai nhỏ đứng sau nhìn cậu đầy tiếc nuối. Thì thầm to nhỏ với nhau:

-Tao tiếc quá mãi ạ! Biết vậy hồi nãy tao lí sự đủ trò để được ở bên nam thần lâu hơn rồi! Hu hu.

-Mày tưởng tao thích lắm à? Tao cũng như mày. Nhưng mày ơi, hay là ta cầu nguyện cho nam thần đến lớp ta dạy ik. Dù gì thì đó cũng là thầy mà. Biết đâu lại trúng.

-Uk. Một sáng kiến hay. Mà mày đã biết một tin khác quan trọng hơn chưa?

-Xì, chẳng có tin gì quan trọng hơn nam thần đến cả.

-Tin này ghê lắm! Nghe nói là nữ thần bá đạo Nguyễn Lê và hot girl Hạ Trâm đánh nhau ấy. Tin này hiếm đó! Tao phải lặn lội hỏi thăm bọn đàn em của Hạ Trâm mới biết được.

-Vậy à? Ở đâu thế?

-Ngay tại sân sau...

Cậu sau khi vừa nghe được một chút thông tin về cô. Lòng cậu như lửa đốt. Dùng phép tại một chỗ khuất rồi nhanh chóng phủ lớp ma thuật tàng hình lên người bay tấp tới đến chỗ cô.

8. Chương 8: Vì Ai??

Trận đấu vẫn đang xảy ra trong khi cậu bay đến tìm cô. Cô đã nhầm, bị Hạ Trâm lừa mất rồi. Nếu cô có lợi thế về sức mạnh thì ả ta có lợi về cái đầu óc đầy mưu mẹo xảo quyệt trong đấy.

Không phải ả ta muốn đâm vào cô mà là ả ta chỉ lợi dụng cô không bắt cần để khiến cô ngã thôi. ả lấy chân gạt cô xuống. Cú ngã đó tuy không mạnh cho lắm nhưng cũng khiến da cô bị xây xát nhẹ. Cô còn chưa kịp định thần thì bất ngờ ả lao đến giáng cho cô thêm một cú đâm nữa. Cô đau, cô rất đau. Vết máu đã nhỏ giọt ở khóe môi.

-Chết tiệt. __Cô chửi thề.

Gượng sức đứng dậy nhưng chân cô không vững. Hạ Trâm ả nhìn thấy liền hếch mồm lên giọng khinh thường:

-Hồi nãy còn nói ngon lắm mà! Sao? Chịu thua chưa??

Đáy mắt cô sâu thẳm nhìn về ả. Miệng nhếch lên hơi cong:

-Mắc gì tôi phải chịu thua? Tôi chưa động chạm gì đến cô cả mà sao cô lại chặn đường đánh như chó sủa đeo có thần kinh thế hả??

-Ày, chưa động. Chưa động chạm nhi?? Chưa động gì cả mà Diệp Thẩm thì sao hả?? Tại sao lúc sáng cô lại đi cùng với bạn trai của tôi??

-Ha ha. Bạn trai của cô?? Trời ơi ghê nhỉ?? _Cô hếch mắt lên xem, có phần thách thức.

Ả tức giận, thủ lại nắm đấm giơ ra trước mắt cô. Tay ả sắp đến khuôn mặt ấy đã nhanh chóng bị hất ra. Như một sức mạnh vô hình, ả bị đá văng ra xa mấy mét. Ả đau điếng la lên:

-Chó má! Đứa nào vừa xô bà hả?

-Là tôi. Có ý kiến gì sao?? _Một giọng nói vang lên.

Như không thể tin vào mắt mình, cậu đang bảo vệ cho cô hay sao? Lửa ghen của ả trào ra. Nhưng phải cố nhẫn nhịn vì cậu đang đứng trước mặt, ả ngọt ngào nói:

-Điệp... Thắm, anh tới giúp em à? Tại sao lại xô em như vậy chứ! Người mà anh cần xử ở phía kia mà!

-Giúp cô?? Cô nghĩ cô là ai? Tốt nhất, đừng động đến người tôi yêu. Cẩn thận cái mạng cô đấy! _Cậu nhếch mép.

Chẳng mấy chốc, cậu đã tiến gần tới cô, bồng cô lên theo kiểu “công túa” và rời khỏi chỗ đó. Mắt ả nổ đom đóm nhìn cô. Ả tức nghẹn họng:

-Ta quyết sẽ trả thù mi. Đợi đấy! Chưa xong đâu.

9. Chương 9: Quan Tâm ?

Buông tôi ra! Bỏ tôi xuống! Yasshh... _Cô vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi bàn tay của cậu ngay sau khi đến một nơi không có lấy bóng người. Một nơi che khuất ở ngay gần sân sau trường mà chỉ có vài người biết đến.

Cậu chỉ cười khẩy, thả cô xuống. Bàn tay của cậu bỗng nhiên đưa lên xoa đầu cô

-Sao thế? Mắc cỡ à?

Cô nhanh chóng gỡ lấy bàn tay cậu khỏi đầu mình,捏eo mày. Cô bĩu môi, lấy chân phải nhảy qua, và sút vào mặt cậu. Kèm theo một cậu:

-Mắc cỡ này! Nè thì mắc cỡ!

Một tiếng “bính” xảy ra, cậu đưa tay ôm mặt la oai oái.

-Cái đệt! Cô làm gì thế hả? Dù gì tôi cũng là thầy giáo của cô mà, cũng là chủ nhân của cô mà! Sao cô có thể nặng tay như vậy? À không, chân mới phải._Nước mắt như trào dâng, cậu nghẹn ngào -Ôi cái khuôn mặt đẹp trai ga lăng của tôi, hôm comeback bữa sau biết tính sao đây. Ôi giờ ơi! Đâu phụng quệt xí ngẫu.

Cô nhăn nhó nhìn cậu

-Gì thế cha nội? Ghê vậy? Không ngờ thầy giáo mà cũng phun bậy nhỡ? Nói cho biết luôn, đây không mắc cỡ đâu nha! _Cô phẩy tay, cười đểu -Mà thôi kệ, liên quan gì đến mình đâu nhỉ? Thôi, về trước nha! Bái bai

Nói rồi, cô ngoảnh mặt, quay gót định đi về. Nhưng thật bất ngờ thay, cậu lặn qua bên phía cô từ hồi nào. Hai tay cậu túm lấy chân cô. Mà các bạn rồi đó, mặc váy mà bị túm chân ở phía dưới thì hơi...

-Á!!!!!! Biến thái dê xôm, anh là cái giống gì vậy? Thả ra! Thả ra nhanh! Bộ muốn ăn đấm à?

-Không buông. Cô phải đưa tôi về nhà cùng cô và đền lại bản mặt đẹp trai cả tôi đây trong vòng một tháng. Nếu không thì hòng thoát khỏi tôi.

Cậu gân cổ cãi lại cô. Cô tức quá! Nhưng cũng chỉ còn cách đưa tay che váy lại mà lòng bực đến nghẹn họng. May cho cậu vì hôm nay cô mặc váy chứ nếu quần á hả? Còn khuya mới ra điều kiện được nhé cu!

-Thôi được rồi! Nể anh là chủ nhân của tôi!... *hít thở* Được rồi tôi sẽ làm theo lời anh. Buông ra được chưa?

-Vậy thì được rồi! Tha cho cô đó! Về nhà thôi.

Cậu nhún vai một cái rồi rùng mình biến thành một ác quỷ đẹp ngây ngất lòng người. Hai đôi cánh được dang rộng ra trông thật lộng lẫy nhưng cũng không kém phần quyến rũ khiến cô phải há hốc mồm.

-Lên thôi!

-Hả???

Trong khi cô chưa hiểu cái chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thì đã yên vị trên cánh tay của cậu.

-Làm gì thế hả?? Thả ra.

-Về chứ gì nữa! Như vậy cho nhanh! __ Cậu đáp lại trụi lơ.

-Còn xe tôi thì sao? Vả lại cậu không sợ bị phát hiện à? __Cô hoang mang hỏi lại.

-Xe gửi đó mai lấy về. Còn chuyện bị phát hiện sẽ không có đâu vì tôi sử dụng phép tàng hình. Giờ yên tâm chưa?

-Rồi. __Cô đáp. Và ngay sau đó cô cảm thấy người mình như đang nâng lên và nhẹ hẫng. Rồi “vút”! Trong thoáng chốc khung cảnh toàn thành phố như hiện ra rõ nét trước mắt cô.

Vui quá hóa quên! Cô đã vội quên mất mình đang ở trong tay cậu và liên tục hú hét như một con thần kinh khiến cậu phải nhức tai. Nhưng không sao, cô vui là được rồi! Cậu chỉ biết mỉm cười, nhìn cô và tiếp tục vút cánh bay. Chẳng mấy chốc ngôi nhà quen thuộc đối với cô đã hiện ra trước mắt.

10. Chương 10: Đi Chơi

Hôm nay là một ngày Chủ nhật đẹp trời. Mà đã là Chủ nhật thì đại gì mà ở nhà với cái thằng khùng này chứ! Ít nhất đó là suy nghĩ của cô. Cô còn thù cậu về cái chuyện hôm bữa. Hề cứ nghĩ đến là lòng lại tức éo chịu thôi! Nhưng mà thôi cũng kệ, cứ ngó lơ cậu là được rồi chứ sao!>.<>

Thế là cô lôi cái Nokia cục gạch ra, ấn cái “tách tách tách” gọi cho nhỏ Vân:

-A lô, Vân à? Hôm nay mày có rảnh không?

Nhỏ Vân ở bên đầu dây kia trả lời sang đầu dây này:

-Mày thừa biết rồi mà còn hỏi! Sao? Có chuyện gì cần tao à??

-Đi đâu chơi cho khuây người đi chứ ở nhà mãi tao cũng đâm chán.

-Ừm. Mày nói cũng đúng. Tao rủ thêm vài đứa bạn mới của tao nữa nha! __Nhỏ hí hửng

-Nếu mày thích thì dẫn luôn thằng chồng nhà mày đi luôn. Cứ bày đặt bạn bạn chi cho mất công dữ vậy?

Và rồi cô chỉ nghe thấy tiếng cười “Hi hi” đỡ dạn của nhỏ Vân và sau đó là những tiếng dài báo cho việc nhỏ Vân đã cúp máy mất rồi! Cô chỉ biết thở dài ngao ngán.

Rồi cũng nhún vai vào phòng thay đồ. Nhưng lạ thay, khi cô vừa mới bước ra khỏi căn phòng thì:

-Lột xác hả bây? __Cô thốt lên.

-Có lột xác gì đâu? __Cậu ở đối diện đáp.

-Ừm. Thì không lột xác, nhưng tránh đường ra giùm cái. Người ta còn bận đủ thứ việc mà cứ ngáng chân hoài.

-Đi đâu thế?

Cô khẽ nhủ máy, môi cứ giật giật. Bĩu môi, cô đáp:

-Đi chơi. Liên quan gì đến anh không?

-Đúng lúc ghê đó! Tôi cũng đang rảnh nè! Nếu cô muốn thì tôi sẽ tạm chấp nhận và đi cùng với cô. __Cậu tự tăng bốc.

-Có ai mời anh đi cùng đâu! Giờ tôi mới biết anh không chỉ dè xồm, biến thái mà còn là chúa thích xạo nữa! Thật lòng tôi muốn bó tay với anh luôn ý.

-À, thế ra là cô cũng cho tôi đi cùng à? Thế thì đi thôi! Còn đứng thẩn đó làm gì nữa.

Câu nói của cậu khiến cô suýt ngã. Đúng là não của cậu... tiến hóa... không được bình thường một chút nào luôn đấy!

11. Chương 11: Giấm Chua => Thích

Bên này nè! Bên này! Nhìn sang đây giùm con cái má!

Nhỏ Vân vẫy tay, miệng vừa la hét om sòm.

Công viên giải trí hiện ra trước mắt. Cô và cậu cùng tiến tới phía bên Vân. Thì chưa chi hàng loạt cái miệng đã cùng nhau không hẹn mà Ồ lên:

-Móa! Thần...thần...thần tượng của tao đang đứng trước mặt tao kìa! Ồi giờ ơi, tôi đang mơ hay sao??

-Trời đất quỷ thần ơi, Ngài có đang đùa con hông đấy!

Và hàng loạt câu nói tương tự. Cô đứng bên huých vai:

-Đã bảo ăn mặc cho kín vào rồi mà cứ cãi!! Giờ thành trung tâm của mọi sự chú ý rồi đấy!

-Ai biết đâu! __Cậu ra về ngay thơ

Nhỏ Vân thì suýt mất mồm, may sao thằng bạn trai ở kế lay dậy. Nhỏ lau mồ hôi trên trán, miệng méo xẹo:

-Đi đâu mà bà dẫn cả ngôi sao luôn vậy?

-Tại ổng cứ đu theo chứ bộ!

Lần này không chỉ nhỏ Vân mất mồm mà cả đoàn bạn cũng ngã chổng vó. Nhưng rồi cô cũng xua tay:

-Thôi! Chia cặp đi chơi đi chứ đứng đây hoài nắng nôi thấy mồ à!

-Từ từ chứ mẹ! Còn thiếu một người nữa! Người mà bà...ừ hứ... __Rồi bỗng nhiên nhỏ nở một nụ cười ma mị.

Thế mà cô lại đỏ mặt chứ! Còn cậu và những người xung quanh chả hiểu cái méo gì đang xảy ra. Bỗng nhiên, một bóng người tới - Lâm học trưởng.

-À, đến rồi! Đến rồi! __Nhỏ Vân la lên -Chào học trưởng.

Lâm học trưởng cũng theo thói quen nở nụ cười ấm áp với mọi người khiến cô... trợn tim. Nhìn thấy cô như vậy mà lòng cậu cứ từng tức làm sao! Không chỉ dừng lại ở đó, cái hội ấy còn bùm cho cậu một cú đau điếng.

Thà đi với cô còn được, đằng này đùn đẩy cho cậu một con nhỏ đeo kính cận dày cộp, tóc ngắn cùn cởn, mặt thì lem nhem đầy mụn, nhìn chả giống con ma nào! Cả buổi đi chơi cứ bám theo một mùi hương cô

đơn, lạnh lẽo đến lạ kì! Chẳng ai nói với ai một lời nào! Cậu - mặt không cảm xúc. Nó - mặt cứ đỏ lựng như hai trái cà chua.

Nhưng mà, tức hơn nữa là cô còn cặp với Lâm học trưởng gì gì đó nữa chứ! Nhìn thấy hai người cười cười nói nói vui vẻ là đã không ưng cho nổi rồi! Chỉ biết đè nén vào bên trong. Thật là tức chết được mà

12. Chương 12: Lỡ Thích

Thứ hai đầu tuần - đẹp trời, trong xanh khi không có một tí hình bóng của cậu khiến cô ngoài mặt cứ thấy hớn hở làm sao! Nhưng cứ cảm thấy thiếu thiếu chút gì đó. 4 tiết trôi qua, cô lại cứ xách cặp về nhà. Không hiểu cậu ăn nhâm cái gì mà hôm nay chẳng thấy mặt mũi ở trường. Giáo viên gì mà thiếu trách nhiệm ghê!

Cũng lạ, tại sao cô lại phải quan tâm chứ!? Tự nghĩ cô tự vả vào mặt mình mấy cái. Thật là trống vắng! Trống vắng lạnh nhĩ?

Ở một nơi nào đó, thật là ấm áp. Cậu đang cầm tách cà phê nhâm nhi, đánh ánh mắt sang nhỏ em gái cưng của mình.

-Tâm Yên, anh ba có lời muốn hỏi.

Tâm Yên với cái cằm trắng tinh khôi, mái tóc được cột lên thành đuôi ngựa nhăn răng cười tít mắt. Nhỏ chạy tới bên cậu anh của mình

-Cuối cùng cũng đến lúc em gái thông minh này ra tay rồi! Sao, anh muốn hỏi gì?

Cậu lại đưa mắt nhìn vào tách cà phê trên tay

-Thì là... thì là... khi một người con trai... thì một đứa con gái thì... cảm giác sẽ thế nào?

Cậu vẫn ngắc ngứ. Bất chợt nhỏ à lên rõ to. Nhỏ cười thậm tha thậm thụt, lòng hoan hỉ vô bờ bến:

-Chị nào mà tốt số dữ hê ta? Chưa gì mà đã của được bạn trai thần tượng ời. _Rồi bỗng nhiên nhỏ quay ngoắt 360 độ -Thôi hông đùa nữa! Nếu anh đã muốn biết thì Yên đây sẵn lòng trả lời. Những dấu hiệu của việc thích qua, thích lại, thích qua, thích lại được tóm tắt qua 2 từ chính cống sau nhớ và ghen. Dễ hiểu mà phải không?

Cậu chỉ gật đầu cái rồi chào nhỏ Tâm Yên, cậu đi về.

Vậy cậu chẳng phải là đã... thích cô hay sao? Xa cô - cậu nhớ, nằm ngủ - mơ về cô. Cô thích ai - cậu ăn tức. Rõ rõ ràng rành rành quá rồi còn gì? Cậu cũng thật không ngờ luôn đấy! Nhưng lỡ thích cô, rồi biết làm sao được!?

13. Chương 13: Kế Hoạch

Ừa, về rồi à? Thầy giáo gì mà có trách nhiệm ghê nhĩ? _Cậu vừa về thì cô chưa gì đã lên tiếng trách móc.

Đúng lúc đó, mẹ cô đang ở dưới bếp. Bà nghe được liền lên trên phòng khách cốc đầu cô một cái rõ đau rồi quay lại mắng nhiếc con gái vô lễ của bà:

-Cái con nhỏ này, mày đã hơn ai đâu mà lên tiếng chê người! Tốt nhất là lại dọn cơm cho thằng bé ăn đi. Toàn làm chuyện không đâu hà!

Cô la oái oái. Thì đúng là cô không hơn ai nhưng ít ra cô còn trách nhiệm hơn người kia là được rồi. Cô cứ lằm bằm nguyên rửa cậu trong miệng. Nhưng cậu đã nghe hết rồi, lằm bằm cái nổi gì nữa. Cậu chỉ biết

cười trừ về cô ngốc của cậu. Ấy, ai là cô ngốc của cậu chứ! Cậu thật là điên chết đi được mà! Cậu tự rửa mình.

Rồi chẳng màng về cơm nước, phi thẳng lên “phòng” mình nằm. Phòng cậu là cái gác mái trên lầu ba. Không gian cũng rộng, không đến nỗi tồi! Vừa thoải mái, lại chẳng bị ai quấy rầy. Cậu mở cái laptop ra, và tra chị mít tờ ghò cái cách để khiến cô yêu cậu. Nếu giờ cô chẳng phải là của cậu thì cậu sẽ khiến cậu là của cô. Thế thôi!

Nhưng tra mãi cũng chẳng được gì nên đành vắt óc ra mà suy nghĩ. Mất hơn 4 tiếng đồng hồ, cậu mới nghĩ ra được một kế hoạch hoàn mỹ. Thời gian nhanh gọn, chỉ mất 7 ngày. Đó là kế hoạch ” TUẦN YÊU ”

14. Chương 14: Tuần Yêu

Lại một ngày mới đến. Nhưng hôm nay đối với cậu sao mà... hồi hộp ghê! Ngày đầu tiên của gái mà mấy man!!!!

Ngay khi vừa đến lớp, đã có sẵn một bó hoa trên bàn. Đáng lẽ ra phải nâng niu chứ! Đây, cô đẹp hết. Quẳng dưới sàn dẫm nát hoa rồi nhả tâm vút luôn xuống dưới tầng 1 (vì lớp cô ở tầng 4). Cậu đứng ngoài chứng kiến mà đau lòng đứt từng đoạn ruột.

Và đây là trích đoạn thứ hai. Lần này cậu rút kinh nghiệm không tặng hoa, no tặng cái qq gì nữa cho đỡ tốn tiền. Bù lại, sẽ hát một bài hát thật là du dương, ăn sâu vào tim mỗi người. Bản hit của cậu vào tháng này.

Nhưng ngặt nỗi là bài này bằng Tiếng Anh mà cô lại ngu cái môn thâm sâu này. Đã vậy, cô là một người không hiểu cao sâu gì về âm nhạc nên khi cậu vừa cất tiếng hát thì ngay lập tức cô đã chép miệng than:

-Móa! Im giùm tôi cái! Định giờ chiều bò rống hạ gục tôi sao? Nằm mơ đi con ạ!!!

Thế là cậu đành bất lực rút lui.

Sang ngày thứ ba, cậu đã đổi tuyệt chiêu mới hơn. Hai đêm cày truyện ngôn tình có vẻ không vô dụng lắm nhỉ? Cậu đã thành công trong việc nắm tay cô rồi đó!

Chuyện là cậu rủ cô đi chơi công viên, và hai người đã đi vào khu nhà ma ám. Vì sợ quá nên cô nắm tay cậu cho đỡ sợ. Có vậy thôi à! May là khí chất con gái vẫn tồn tại trong cô chứ nếu cô không sợ... chắc đổi giới tính mất rồi!

Đến ngày thứ tư, cậu xuất sắc trong việc ôm được cô. Việc này Yết không kể đâu, để mina tự đoán đấy! Chỉ nó xấu hổ lắm, kể ra thật quá mất mặt! Hi hi

Thứ năm đến, cậu và cô cùng đi dạo mát. May là có mẹ cô thuyết phục thêm chứ không là cô ở nhà mất tiêu rồi! Cậu mua cho mình một ly soda chanh vừa đi vừa uống. Cô thấy thế bèn hỏi:

-Của tôi đâu?

-Tự mua mà uống.

-Tôi khát chết rồi nè! _Cô giẫy nẩy -Cho miếng đi!

-Thế là hôn gián tiếp đấy!

-Có sao!

Rồi cô giựt luôn và đón lấy ống hút uống một cách sảng khoái.

Cho đến ngày thứ sáu. Cậu và cô đã hôn nhau trực tiếp. Chuyện cũng chẳng có gì là lạ. Chỉ là một sự tình cờ không nằm trong kế hoạch thôi. Mà cậu cũng kệ, giờ chỉ cần đợi ngày mai là tổ tình được rồi. Nhưng lạ

một chỗ là cô không nói gì, chỉ đỏ mặt chạy đi chỗ khác. Thường thì theo như tính cô thì đáng lẽ cậu đã bị ăn đá rồi chứ nhỉ?

Và khi ngày thứ bảy trước mắt thì cậu mới có dịp vỡ lẽ...

15. Chương 15: Đồng Ý

Ngày thứ bảy đến...

Trời mưa to, ngập mắt tiu cái ngôi trường thành ra học sinh được thư giãn ở nhà. Mưa trút xuống đất từng đợt xối xả. Từng hạt đua nhau “nhảy dù”.

Cô ở nhà, cậu cũng ở nhà nốt. Cô ngồi trong phòng cứ ngắm mưa ngoài cửa sổ. Miệng cứ day đay than trời than đất:

-Chán thế ta?

Thì bỗng cậu từ đâu xông vào mà không gõ cửa. Lạ thay, cậu lại ôm lấy eo cô khiến cô không kịp phản ứng. Đến khi tỉnh lại thì cất tiếng:

-Làm gì thế?

-Tôi thích cô, rất thích.

-Biết lâu rồi! Khỏi cần nói nữa! Tôi cũng thích anh.

-Hả??

Cô bĩu môi chèm chẹp, định đá xoáy cậu một cái nhưng rồi lại thôi. Cô không muốn nói nhiều, chỉ thể hiện qua hành động nho nhỏ. Cô quay mặt về phía cậu. Tặng cho cậu một nụ hôn nho nhỏ thoảng qua thôi. Thế mà cậu vẫn cứ thần người ra, khiến cô phải chu mỏ trách móc:

-Giả ngu giả điên hay điên ngu một thể?? Anh định... _Nhưng cô chưa kịp dứt lời thì môi cô đã bị phủ lấy.

Đang “mi” nhau thì bất chợt có tiếng động lạ ở phía cửa. Ai dè đâu là mẹ cô đi coi trộm. Bà chỉ biết gượng cười rồi chống chế khi cô vạch tội bà:

-Ấy, ấy. Các con nói oan cho mẹ rồi! Chỉ là mẹ đang đi dạo mát thôi mà! _Rồi bà còn mừng rỡ nhưng ngoài mặt giả vờ thất vọng bốp thêm một câu -Con gái yêu hồng tha cho tui rồi! Thế con rể cưng tha đi nhá!

Câu nói ấy không hẹn mà đã khiến hai người phải nhìn nhau mà đỏ mặt. Còn riêng bà được dịp trốn thoát nhưng gần đó vẫn nghe tiếng “hí hí” lạnh lạnh.

16. Chương 16: Từ Chối

Vài tháng sau...

Cái ngày mà các anh khóa trên tốt nghiệp và ra trường. Vì là thầy giáo nên cậu phải đi theo. Còn cô tò mò nên đi chung. Thế đấy!!

Lâm học trưởng cũng ra trường nên cô muốn tới chúc mừng một lát. Dù sao anh cũng là tình đầu của cô, là cơn cảm nắng đầu tiên của cô mà!

-Này, em định đi đâu thế? _Cậu đứng gần đó hỏi.

-Đi chúc mừng một người. __Cô đáp.

Cậu khoanh tay trước ngực, mắt liếc xéo cô:

-Theo anh đoán thì chắc hẳn là Lâm học trưởng mà trước đây em thầm thương trộm nhớ từng ngày từng đêm nhỉ?

-Anh đoán đúng rồi đấy! __Cô khen.

Rồi cô lại cất bước. Thế nhưng cậu chỉ lẳng lặng theo sát sau cô mà không cho cô hay.

Vẫn cái dáng ấy

Vẫn vẻ đáng yêu ấy

Nhưng sao... tôi có cảm giác như em đang dần lạnh lùng với tôi vậy?

Tôi yêu em, cô bé của tôi

Liệu em có yêu tôi không?

Học trưởng Lâm thở dài, xoa đầu cô. Rồi bẹo cái má xinh xắn mà ghẹo:

-Sau này anh đi rồi hổng biết ai chăm sóc cho em đây nhỉ?

Cô chỉ cười lấy lệ. Trò đùa thôi mà, quan tâm gì chứ! Nhưng cô không biết ẩn ý sau đó!

Cơ mà có người hiểu được đằng sau bụi cây xanh rờn ấy, chỉ biết nghiêng răng ken két nhủ thầm:

-Có ông mày đây chứ ai! Lắm chuyện!

Đang cười thì bỗng dưng anh ôm lấy cô, thả thả bên tai:

-Anh yêu em, làm một nửa của anh nhé!

Cô thần ra, mắt cứ chớp chớp lia lịa. Rồi anh như hiểu cái vẻ ngốc của cô, đặt lên trán cô một nụ hôn và repeat lại ý tứ:

-Làm một nửa của anh nhé! Anh sẽ nuôi em!

Cái người đằng bụi cây ấy như đã ghen, hùng hổ xông lại, nắm lấy tay cô mà tuyên bố:

-Không cần anh nuôi, tôi tự lo cho cô ấy được rồi! Bà xã nhỉ???

Một tràng hả vang rầm rầm. Chẳng đợi gì thì mọi người đã lấy máy chụp “ting ting”. Báo đã đánh hơi được mà tung lên hàng loạt news mới về thần tượng nhà này. Còn cô chỉ biết cười trừ, huých vai cậu một cái.

-Anh muốn??

Còn cậu ra vẻ cún con ngoan ngoãn, nũng nịu:

-Sự thật mà bà xã!!

-Chưa cưới nhau đâu nhá!

-Nhưng cũng sẽ thôi!

-Xí, chẳng thèm quan tâm anh.

Và báo lại có dịp tăng số lượng về sự đột biến của thần tượng lạnh lùng được mệnh danh ác quỷ này. Còn anh, anh chỉ biết lẳng lặng rời đi. Chỉ biết âm thầm chúc phúc cho cô. Vì yêu, anh có thể chịu được!!

17. Chương 17: Đám Cưới (kết)

Tin đồn ấy chả mấy chốc đã đến tai fan, tai ông vua ác quỷ của cậu. Thế mà lạ chỗ này, fan của cậu càng ngày càng đông. Đơn giản là vì họ thích, thế thôi!

Còn ông già nhà cậu thì bỗng khó tính, triệu cậu về địa ngục, nơi được gọi là nhà cậu.

-Con có biết con vừa làm điều gì không?

-Dạ biết!

-Tại sao còn làm?

-Vì con và cô ấy yêu nhau thật lòng! _Cậu đáp

-Thật lòng ư? Ta không tin đâu! Con người và ác quỷ không thể bên nhau được dài lâu. Điều đó con biết mà! _Rồi ông lại quay ngoắt sang phạt cậu -Ta cấm con không được gặp cô ấy nữa! Cấm con không được lên trên mặt đất.

-Nhưng cha... Con còn nhiều việc phải làm ở trên.

-Ta không cần biết. Con và cô ấy vốn dĩ không thuộc về nhau.

Bỗng nhiên một tiếng ho khục khặc vang lên. Là mẫu hậu đại nhân, người đã về!

-Vợ, em về rồi! _Ông quay ngoắt sang nũng nịu.

-Hồi này tôi còn nghe có ai nói là thiên thần và ác quỷ không thuộc về nhau mà! _Bà hỏi.

-Đâu có! Chắc em nghe lầm rồi đấy!

-Thế còn cấm thằng bé làm gì nữa! Đồng ý cho hai đứa nó luôn đi! Bất quá, tháng nay làm đám cưới luôn. _Bà ra yêu cầu.

-Nhưng...

-Nhưng gì?? Quyết định thế nhé!

Hóa ra mẫu hậu đại nhân trước kia cũng là thiên thần. Hèn chi!! Cậu gật gù. Nhưng vui nhất là mẫu hậu đã đồng ý cho cậu và cô cưới nhau.

Một đám cưới diễn ra trong tuần sau.

Cô dâu với váy trắng tinh khôi thật lộng lẫy.

Chú rể với bộ đồ vest sang chảnh nhưng cũng không kém phần soái bước lên trao nhẫn cho cô dâu.

Hàng loạt fan, họ hàng, bạn bè, người thân ở phía dưới hú hét như điên. Cô và cậu đều mỉm cười. Cô nhìn cậu:

-Rất hân hạnh được hợp tác cùng anh.

-Tất nhiên

Và cả hai cùng cười, cười to trông vô duyên dễ sợ nhưng vui là chủ yếu. Mama hai nhà thấy thế mà chưa gì đã sụt sùi khiến tất cả đều bật cười. Cậu và cô. Cô và cậu. Một tình yêu đẹp sẽ bền vững.

Ông xã, nhớ lấy lời anh đó! Cấm anh bắt nạt em! Nếu không là coi chừng vỡ mồm.

~ Hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-than-tuong-ac-quy-yeu-lay-mot-thien-than>